

שבת הגדול

(תרכז)

ואא"ז מ"ר ז"ל פירש כי בשבת זה סוף
השנה מותאספין כל הח' שבתו
השנה לזכות לגאולה ב' ע"ש. כי בכל שבת
יש בחינה יציאת מצרים בדרכם וזכר
ליציאת מצרים. וכן שזכרנו בזוהר
הקדוש' שנזכר נ' פעמים יציאת מצרים
בתרומה. שככל השער בינה יש להם מצרים
כמו שבתבוננו במקום אחר.⁵ וזה נוהג בכל
אדם שאף נקודה דעת הקטנה יש לה
חמשים שערים. ובכל שבת נפתח שער אחד
כמו שבתובו (זעיראל מ', א) ביום השבת יפתח.
אמות שגם בכל יום מעזה לזכור יציאת
מצרים' כי נחלק גם לש"ה בחינותו. אבל
בכלל כפי עבורה בששת ימי המעשה וכוכן
לצאתה בשבת קודש לחיוות נפתח השער
כגון. גם שבת הגדול והוא כמו שבת תשובה
רק שהוא בבחינת אהבה' שעריך כל אדם
לשוב להשם תברך מגודל החסד שעשה
עמנו בשחוותינו ממצרים ובחר בנו לחיוות
לו לעם נחלה. וזה שבת הגודל שישוב
האדם בתשובה על ידי גודלותו יתברך' ומה
שבתבונו לעיל שיש' ונשבותה מול נ' שער
בינה. ובין ששער זו' שהוא שורש החירות
לא הי' יכולין הרשעים לעמוד נגדו ונוגל
הקב'ה אותן קודם שנכננסנו בשער הח'
דיטומאות. لكن נקרא וזה השער שבת הגודל.
ושער בינה נמסרו למשה רבינו ע"ה והוא
נוון לבני ישראל בכל שבת חלק מהם כמו
שבתו חז"ל שמחoir לבני ישראל בשבת
הכרחיה ר' ג' 3

גם אמר כי משבית גיאות וגדלות אחר
שמובלעדי מלכות השם יתברך והוא
השבתה חמץ ע"ש מתק לשונו. ובאמת
שבת נקרא ע"ש השביטה של דבר הoor
ומתודבק בשורשו. וגם בן נקאי על שם
השבתה כי בגנות אין והוא יכולן
לדורו. ועיקר שבת לברר זה שום מה
שנראה נפרד וכח בפני עצמה. הוא רק
מהשם יתברך. כמו שכחוב במשמעותו שיר
ליום השבת (חלהים צב) מה גדרלו מעשר בר' ^ט
מאוד עמקנו בו^י ויש עמק רום ועומק תהה^י
וזה מאוד עמוק כמו שאמרו ^ז טוב מאוד בר'
ותובן). בפירוש רשעים כ' (שם ח) לברר כי
חיות הכל מהשם יתברך וזה בחינת גודלו
של יוצר בראשית זונן מה שנאמר (מלחין
קיא, ט גורולים מעשי ה') שיש גם בעשייה
דרושים לכל הפעחים (שם ב) כי איש עבר לא
ידע בר' מהלים צב. ואתה מרום לעולם (שם
ט) ובמדרשי קדושים ^ט לעולם ייך בעלונה
על שיש בכל דבר חיותו יתברך כמו שכחוב
שם ^ט בדברי בא"ז מ"ר ז' ^ט ל' :

9. האדם הנולד ונעקבת' (זושע יד, טו) פרש"י – "וזה"
אבל רם אמר בפ' בריך יד, ו).

10. אמר רב חדא ואיתימא מורה עוקבא – כל אדם שיש בו
בשות הרוח אמר קרבנה און אייזה גובלין לזרר בעלטס..."

¹⁰ אמר רב חסדא ואיתימא מור עוקבא – כל אדם שיש בו גשות הרוח אמר והקב"ה אין אני והוא יוכלים לדוד בעולם...
(בrought to you by)

(הנאה נסחף)

שבת. אבל בני ישראל שהשיגו הדעת אחר יציאת מצרים במו שכתבו (שמות, י) וידעתם כי אני ה' הרגישו בנפשותם והם בעצם בחינת השבת והה גROLות. ולכן נקרו בני ישראל עדים שמעידין בשבת על הבורא יתברך רכתי בעד ויקרא, א) ראה או ידע, והם ב' המדריגות דכתיב בשבת (שמות, ט) ראו כי ה' נתן לכם השבת. ואחר כך שנתעורר בני ישראל ביחס נאמר (שם לא, י) לידעת כי אני ה' כו'. והם ב' מדריגות שיש בבני ישראל שנקראים עברי ה' ונקראים בנים². וعبد המלך רואה כל מה שבית המלך אבל אין מבין טעם כל דבר וענינו כמו הבן המחהפש בגינוי אביו כידוע³. והעולם עצמו קיבל הקדושה במדרגיות והוא היה מקודם שבת בראשית כי בו שבת בראשית ב', ואחר כך ביציאת מצרים היה שבת הגוזל רכתי ביה (וירטש, ז) וכורת כי עבר הייתה במדרגים על כן צור כי פירוש התקשרות ורביות שיש לנפשות בני ישראל אל השבת. ובין שנענו בני ישראל כלים לקבל קדושת השבת נתרחוב ונתגדל האות השבת בילל. והאמת כי בני ישראל זכו להוה על ידי גלות מצרים לכן באו אל הבירור דיש שבע דרישות וחקירות לעזדים⁴. וכן מרמים ימי המעשה שהם ימי עבודה. ובפי היניעה בימי המעשה בן זוכן להעיר בשבת קדוש. וכמו כן מעידין בני ישראל בכל יום ה' אחד. ושז' ברכות כמה שכתובות (תהלים, קפ) שבע בימים הליטיך⁵ שembrין שהכל שלו יום ולילה אור וחושך. והם הדרישות והקירות. ובדיוקות אין להם שיעור מכואר בסנהדרין⁶ והם פרטני הבירורים בכל מעשה לקדש עצמו במותה. ולכן כין שירדו למדרים ונתעורר נבררו לחיות עדם:

תרכז מקריות
9
1. עתנו ר' שמון בן יהאי אמרה שבת לעמיה הקביה רבינו של שלם לטלה יש בן וזה ולי אין קן וזה אמר לה הקביה בנהו יישאל ודאי וזה וכו' וכו' שעמדו מושאל לטענו דר' סונע אמר לסת קביה ורבו הדר שאמratio לשעת בנות ישאל וזה בן זקן ועת דיבור יוכור את ים השבת לקדשו' (טיריך איה).
10
2. ימייש ברכה תוטפת טוביה, וביום הזה תוחדרש בנותה דמותן בטלילות, ובנשיות - נח וההרבה העשכל' - ואמר הגון שבסכת יום וקידושו שוכן על השומרים שידחו מבורכית קדושים' (אם עוזרא בראשית ב ג דת' י' זברך אללהו).

[תרכז]

שמעתיה מפה קדוש מוו' ז' על שבת
הגדול שמתאסטון בו כל הארות
שבתוות השנה כו'. והנה הן המותה הנ' שעורי
בינה אשר עירך להיות נפתח שער אחד
א' בכל שבת. ועל ידי שריפת פנים טמא בימי
המעשה וכוה אחר בר בשבת קדוש להארת
פנים טהור המבון בגנוו'. והנה ב'
השבות שבת הגורל וזה משער הנו' עלמא
דרחוות ויש שבת הראשון אשר נקרא
ראשית חכמה יראת ה' (תהלים קיא,^ט ובסמוך
אחר הארבענו בזה?

3. נוירם מילאנו (המ) לא [תרכ"א]

הענין הוא דיש קטענו וגדלוות. הקטענו הוא שורש העצם שיש בכל הוה דומם צומח כי מדובר. כל אחד לפי מה שהוא. ובן הקטן יש לו רוח ממללא אבל אין בו דעת להתחפש השבל במעשי. והתרבויות הפנימיות במדאות ומערכות הוא בחינת גודלוות ובכמיהן העולם בכללו היה בו כח הפעול בבענעל. וזה בחינת שבת בראשית כמו שכחוב (בראשית ב, י) כי בו

תְּרֵלִילָא [תְּרֵלִילָא]

“אָז מֹוֶר וַצְלֵלָה הָאֲגִידָה טָעַם שֶׁשְׁבַת
הַגּוֹרֶל בַּיּוֹם כִּי בַגְמָרָא² אֲגִישִׁי בְּנֵסֶת
הַגְּדוֹלָה שְׁחַחְיוּרָו עַטְרָה לַיּוֹשָׁנוּ כָּוּ. וְקַשְׁתָּה
שְׁחַרְיָה שֶׁגּוֹלָה הוּא גַם מִקְרָם רַקְבָּרוֹ
וְהַגְּנוֹרָה הַחוֹזִירָוּ. אָךְ שְׁעַל יְדֵי הַחוֹזֶר גַּבּוֹר
וְנוֹרָא נִתְבְּרָר שָׁגַם אָלוּ רַקְ בְּכָה גְּדוֹלָת
רַחֲמֵי יְתִבְרָךְ. וּבַגְמָרָא³ גְּדוֹלָה זוּ מַעֲשָׂה
בְּרָאשִׁית גַם בַּן הַפְּרוֹשָׁת כְּנָל שְׁעַל יְדֵי
שְׁהַבְּרִיאָה נְرָאתָ מַתְגָּדָל לִמְלֻכּוֹת הַשֵּׁם
יְתִבְרָךְ רַקְ עַל יְדֵי הַצְדִיקִים שְׁמַבְרָרִין שְׁכָל
הַטּוּב עַל יְדֵי חִיוֹת הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ זוּ בְּחִנּוֹת
גְּדוֹלָה⁴. וְשַׁבְתָּמְעֵד עַל הוּא⁵. וּבְשַׁבְתָּה זוּ
מִצְוָה רַאשׁוֹנָה שָׁעַשׂ בְּכָל יְשֻׁוָּאָל⁶. וּכְתַבָּה
הַרְמָבִס⁷ וְלַיְלָה שְׁאַבְרָהָם אָבִינוּ עַדְיָה הִיה
מִצְפָּה שְׁיִיחָיה אָוֹמָה שְׁלִימָה שְׁיעִירָוּ עַל
מִלְכָתוֹ יְתִבְרָךְ וְהַבְּטוּחוֹ הַשֵּׁם יְתִבְרָךְ
וְאַעֲשֵׂנָה לְגַיְן גְּדוֹלָה (פְּרָאשִׁית יב, ב) וּבְשַׁבְתָּה זוּ
שָׁעַשׂ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִצְוָה רַאשׁוֹנָה בִּיחֵד
נִתְבְּרָר זוּ לְכָרְנְקָרָא שַׁבָּת הַגְּדוֹלָה⁸. וּגְמַם
אַבְרָהָם אָבִינוּ עַדְיָה נִקְרָא אֶדְם הַגְּדוֹלָה כָּוּ.

² אמר ר' יודען לא מהו נקרא שמן אנשי בנסת הנוללה, שהוחזר עורה לירשנה. ואна משה אמר יה' אל הזודל הגיבור והנורא/, אהן ירים ואמור נברים מקריקין בדכלל אהן והוא כוותה לא דבר נורא, אהן דנאיל אמר נברים משערבים בעבו אהן גבורות לא דבר גיבור. אהן יעירנו ואמור אורכרא לא היה גבורתו שבועות את בעשו שונעתן איך גאנט לשיערט, ואלו זו כוותה שאסמללא מוריין של הקב"ה ותיק אומה אהת יסולה להתקדים בן האבות�ו (ומאט ע"ב).

5 "ישמרת את השבת" – ולא עוד אלא כל מי שמשמר את השבת מעדיל למי שאמר היה העולם שבירא את עולמו בשעה מותנו גוז בזום השבעין וכן הוא אומר ייאתך עיד נזקון כי אונגן אל" (מכילתא כי תשא, שבתא, א.).

וְיָמֵן אֲגִינְגַּה שֶׁל גַּדְעָן
[תְּרֵלִית]

פרק מזמור שבעת הגודל

קריאת שם הגדול נראה על פי מה שאמרוי' אמרה שבת לכל יש בן זוג כר' בנסת ישראל בן זוגן. נמעא ביציאת מצרים שנבחרו בני ישראל מעתה וראשונה החודש הזה כר' ² ונגמר השבת. וענין בנסת ישראל יהי'ה בן זוג נבחרו במקומם אוור' ³ כי כל השפעה ציריך מקבל. וימי המעשה יש מודיעגות בבריאיה לקביל האורת הימים. אבל השבת קודש למעלה מהבריאיה لكن אמרה לי אין בן זוג. וביציאת מצרים שנעשו בני חורין ויצאו מהטהבע ונרגלה להם מקור הנסים שהוא הנגה שמלמעלה מהטהבע. لكن נתגדר ונמוסף ברכה בשבת זהה. כמו שכתב אבן עזרא ⁴ על פסוק ⁵ ומאשיט ב. ויברך ב. יום השבעי שברכה זו לשומרין שביעי נאמר ע"ש. ובתליב' (שמעות יב, כ) משכו וקחו משכובו ידיכם מעבודה זורה קר'. אם בן ניתן וכן בחירות שיחיה ביד בני ישראל לבוחר איזה דרך שרוצין. כמו כן מסתמא נשר ברוחה בכל שנה. רהכל דוחומינט הנורכרים בתורה ג

הם קיימים לעד. וברשי"ז היה ר' מתיא בן חרש דוש ועובדו עלייך כרי וצעריך ביאור מה תירזח הירושיא ע"ש. אבל הענין הוא כי היה צריך זכות המצות לגואלה. אבל קודם הגואלה לא יכולו לקבל עול ממצוות כמו שכתבו מאין דברות באוצרא פטור מעול מלבות שמים ע"ש וזה בהר. ואך העצה והיה על ר' לי הכהן ד' ימים השתווקק להמצוות. זה היה זכותם שהבביא גואלה וגונקים או מבני אחיך נרצה